Влада - Радам!

Голос України

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ



№ 171 (2173) ♦ Четвер, 16 вересня 1999 року ♦ Ціна договірна

Зустріч з кандидатами в Президенти

Сьогодні, 16 вересня 1999 року о 18 год. 30 хв.

за адресою: вул. П. Нестерова, 4, редакція газети «Голос України».

Письмові запрошення вручено всім претендентам на пост глави держави.

Журналістам — телефон для довідок і акредитації: 225-40-25.

Парламентська хроніка

Депутатів місцевих рад захистити не вдалося. Поки що

Ранкове та денне засідання 15 вересня

Четверта сесія Верховної Ради України обіцяє бути напруженою: порядок денний, ухвалений депутатами, передбачає розгляд майже 500 питань. Серед найголовніших можна виділити розгляд проекту державного бюджету на 2000 рік, Податкового, Бюджетного та Цивільного кодексів України. Серед них також 28 проектів законів, які визначені Президентом України для позачергового розгляду, та 37 законопроектів, поданих у зв'язку з виданням указів Президента з економічних питань. Крім того, Верховна Рада має повторно розглянути 33 закони, на які Президент України наклав вето. Причому, 21 з них повернуто на повторний розгляд уже після завершення роботи третьої сесії.

Отже, близько 100 законопроектів так чи інакше пов'язані з ініціативами Президента. Коли говорити про комітети, то найбільша напруга припадає на Комітет з питань фінансів і банківської діяльності (69 питань), Комітет з питань економічної політики, управління народним господарством, власності та інвестицій (58) та Комітет з питань законодавчого забезпечення правоохоронної діяльності і боротьби з організованою злочинністю (44 питання).

Проте зрозуміло, що в ході роботи четвертої сесії виникатиме чимало інших невідкладних проблем, які потребуватимуть негайного розгляду.

(Закінчення на 2-й стор.).

16 вересня

✔ 945 р. Підписано мирний договір Візантії з Київською Руссю.

✔ 1651 р. У Білій Церкві спалахнуло повстання козаків, які були не задоволені умовами перемир'я з Польщею.

✔ 1914 р. Дві з половиною тисячі січових стрільців Українського добровольчого легіону в складі австро-угорської армії присягнули на вірність боротьбі за визволення України.

✔ 1930 р. Розпочалася пацифікація (насильницьке втихомирювання) українців у Галичині.

✔ 1943 р. Маріупольський порт прийняв перші судна.

Акредитувалися журналісти українських і зарубіжних ЗМІ:

газет — «Урядовий кур'єр», «Зеркало недели», «День», «Сегодня», «Сільські вісті», «Факты», «33-й канал» (Вінниця), «Наше слово» (Суми), бюро лондонської газети «Файненшл таймс», «Кривой Рог вечерний», «Вечерние вести», «Киевские новости», «Правда Украины», «Независимость», «Робітнича газета», «Україна молода», «Політика», «Демократична Україна», «Муніципальний кур'єр», «Киевская правда», «Регіон», «Новий курс України», «Вісник Придніпров'я»; **журналу** «РС World Ukraine»; **агентств** — УНІАН, ДІНАУ, «Інтерфакс-Україна», «Ассошіейтед Пресс»; **телекомпаній** —СТБ, ОРТ, УТ-1, АРТ, «ТЕТ», ICTV, ІРТК «ТОР» (Слов'янськ); радіо «Свобода».

Триває акредитація журналістів за телефоном 225-40-25.

«Ганьба, що ми змушені писати...»



Четверо кандидатів у Президенти України — Олександр Мороз, Олександр Ткаченко, Євген Марчук і Володимир Олійник — звернулися до Парламентської Асамблеї Ради Європи та її президента лорда Рассела-Джонстона. У зверненні, вказуючи на грубі порушення Конституції та виборчого законодавства під час передвиборної кампанії, кандидати просять ПАРЄ на початку жовтня направити до України представників Комітету з моніторингу для вивчення ситуації у державі.

(Закінчення на 2-й стор.).

Зустріч з новим послом Росії

Голова Верховної Ради Олександр Ткаченко зустрівся з Надзвичайним і Повноважним Послом Російської Федерації в Україні Іваном Абоімовим, який розпочав нещодавно свою роботу в Києві.

Олександр Ткаченко висловив сподівання, що взаємини між українським парламентом і посольством Росії будуть такими ж теплими й товариськими, як і за попереднього посла. Він подякував МЗС Росії за сприяння у ратифікації «великого» україно-російського договору. Голова Верховної Ради поінформував співрозмовника про політичну ситуацію в країні напередодні президентських виборів.

Російський посол подякував усім громадянам України, які висловили своє співчуття й підтримку його країні з приводу терористичних актів у Москві. «Це підтверджує, що в такі моменти ми разом», — сказав Абоімов. Щодо українсько-російського співробітництва, то він зазначив, що останнім часом «атмосфера відносин» двох країн поліпшилася, стала «спокійнішою та доброзичливішою». Посол також висловився за спільний пошук нових шляхів до взаємовигідного економічного співробітництва.

Виборець радить кандидатові в Президенти

Усім кандидатам у Президенти — пройти тестування на детекторі брехні, а Верховній Раді ухвалити відповідне доповнення до Закону «Про вибори Президента». Ці умови обов'язкові так само, як і збирання мільйона підписів. Якщо ніхто з кандидатів не пройде тестування на детекторі брехні, це — для їхнього ж блага.

Михайло ЛЕВАДНИЙ, економіст-психолог.

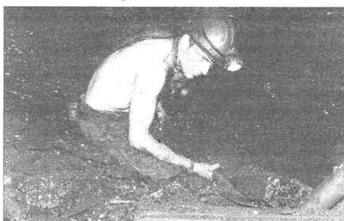
Київ.

! У номер

Чи вдасться реалізувати перспективи?

Сьогодні в Україну з офіційним візитом має прибути Президент Казахстану Нурсултан Назарбаєв. Візит матиме виразно економічний характер. Заплановано підписання міждержавної програми економічного співробітництва, розрахованої на 10 років, а також кількох конкретніших документів до неї. Програмою перебування Нурсултана Назарбаєва в Києві передбачені зустрічі з Головою Верховної Ради Олександром Ткаченком, Президентом України Леонідом Кучмою, Прем'єр-міністром Валерієм Пустовойтенком та міністром закордонних справ Борисом Тарасюком.

(Закінчення на 6-й стор.).



Вугілля восени рахують

Вугільні шахти Луганської області повільно, але впевнено збільшують видобуток палива. За 8 місяців цього року шахтарі підняли на-гора понад 13 мільйонів тонн вугілля, що більше, ніж за відповідний період минулого року. У серпні місячний план перевиконали відразу п'ять державних холдингових компаній. Характерно, що до визнаних лідерів вуглевидобутку — ДХК «Ровенькиантрацит» та «Свердловантрацит» — приєдналися «Луганськвугілля» і «Краснодонвугілля». Стабілізується робота у компанії «Антрацит», що донедавна відставала. На шахтах закінчується монтаж нових лав. І вже цього місяця, коли стануть до ладу відразу 14 нових високопродуктивних лав, можна прогнозувати солідний приріст видобутку палива.

Фото Сергія **КОВАЛЬЧУКА.**

❍ У Миколаєві спущено на воду траулер-рибозавод «Професор Михайло Александров».

❍ Кабінет Міністрів виділяє 5,8 млн. грн. для розв'язання «Проблеми-2000» (захист комп'ютерів).

❍ Через несправність стрілки на залізничній станції Підволочиськ Тернопільської області зійшли з рельсів електровоз і вагон потяга №220 «Трускавець—Харків».

P.S.

У Парижі тривають Дні культури України. Наших митців привітав Жак Ширак

У номер

✔ Полтава

Помилятися не маємо права

— Коли горить хата, сусіди беруть відра і гасять пожежу. Сьогодні палає Україна, і нас, кандидатів з різними політичними поглядами, об'єднала спільна біда і віра в порятунок країни, — так відгукнувся про «Канівську угоду» Голова Верховної Ради України Олександр Ткаченко, який учора прибув на Полтавщину з триденною робочою поїздкою.

На зустрічі з активом і виборцями Пирятинського району Олександр Миколайович наголосив, що на майбутніх президентських виборах український народ має не допустити минулих помилок і зробити правильний вибір. Тільки тоді країна стане на шлях відродження.

Першого дня Голова Верховної Ради відвідав також садибу великого філософа і письменника Григорія Сковороди в селищі Чорнухи, поклав квіти до пам'ятника загиблим восени 1941 року радянським воїнам в урочищі Шумейкове, провів зустрічі з трудівниками Чорнухинського і Лохвицького районів. У програмі перебування — також зустрічі з виборцями Гадяцького, Зіньківського та Диканського районів, Полтави і Кременчука, прес-конференції.

✔ Київ

«Відповідальний політик» попереджає: передвиборна боротьба шкідлива для молоді

Виступаючи на з'їзді християнської молоді, Леонід Кучма висловив державно-батьківську турботу про незміцнілі організми юних співвітчизників. Спекуляція на молодіжних проблемах і свідоме їх «підігрівання» напередодні виборів, занепокоєний Президент, є засобом «безвідповідальних політиків».

Поляризація в молодіжному середовищі є наслідком не того, про що ви подумали, — наявністю «товару» для спекуляції: на глибоке переконання Леоніда Даниловича, вона виникла в результаті дій його «безвідповідальних» суперників, які намагаються використати молодіжний фактор у передвиборній політичній боротьбі. Іншими словами, «свідомо підігріваючи» проблеми молоді, «нехороші дядечки» доводять до «кипіння» нервову систему самого Президента.

Вихід для «зазомбованих» Марчуком, Морозом, Костенком, Удовенком (і далі за списком ЦВК) є. «Сьогодні, як ніколи, важливо консолідувати всіх прихильників демократичних перетворень, усіх, хто зацікавлений у рішенні невідкладних проблем у суспільстві», — заповів кандидат на повторне президентство молодим християнам. (Як відомо, «молоді мусульмани» вже «сконсолідувалися» довкола Л. Кучми). Отже, молодіжний фактор використовувати можна, якщо «правильно» його зорієнтувати? І все-таки «гріховні» сумніви підточують юні душі: кого мав на увазі Леонід Данилович під евфемізмом «зацікавлений у рішенні невідкладних проблем»? Що це не він, зрозуміло. Хто?

«Смертний вирок» смертній карі?

Конституційний суд продовжив слухання справи про неконституційність деяких статей Кримінального кодексу, в яких передбачено смертну кару за скоєння злочинів. Подання до КС надійшло від 51 депутата.

У вівторок від їхньої групи виступив відомий правник В. Костицький. Він зазначив, що Україна нині є «рекордсменом» з виконання смертних вироків. Автори подання вважають, що такий вид покарання суперечить Конституції України. До речі, в проекті нового Кримінального кодексу, схваленого парламентом у першому читанні, смертну кару не передбачено.



Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Депутатів місцевих рад захистити не вдалося. Поки що

Ранкове та денне засідання 15 вересня

 Парламентська хроніка

(Початок на 1-й стор.).

Наприклад, уже під час обговорення порядку денного (після численних попередніх узгоджень) депутати проголосували за включення до нього звіту Кабінету Міністрів про використання резервного фонду, про денонсацію угод з Міжнародним валютним фондом, про призначення голови Служби безпеки України безпосередньо Верховною Радою та інших.

Після цього сесія взялася за подолання вето Президента на Закон України «Про статус депутатів місцевих рад», який зокрема виступає проти того, що депутат місцевої ради не може бути затриманий чи заарештований без згоди місцевої ради. О. Іщенко, виступаючи від Комітету з питань державного будівництва, місцевого самоврядування та діяльності рад, зазначив, що дане положення не означає недоторканності депутатів місцевих рад, а лише визначає особливий механізм притягнення їх до кримінальної відповідальності. Проте ні у звичайному режимі, ні в режимі поіменного голосування сесії не вдалося подолати вето. Тому прийнято рішення розглянути це питання на погоджувальній раді, з тим щоб невдовзі знову повернутися до нього в сесійному залі.

Наступне питання — чергове подолання вето, тепер уже на Закон України «Про внесення змін до Закону України «Про Верховну Раду Автономної Республіки Крим». Причина вето — така сама, як і до закону про статус депутатів місцевих рад, — недоторканність депутатів, але цього разу — Верховної Ради АРК. Та, як зазначив у своєму виступі народний депутат Р. Чубаров, оскільки з цього питання немає і не буде звернення Верховної Ради АРК, то немає потреби долати вето. Водночас голова Комітету з питань державного будівництва, місцевого самоврядування та діяльності рад О. Кушнір закликав подолати вето.

Утім, більшість депутатів були іншої думки, тому з цим законом вчинили так само, як і з попереднім: вирішили обговорити на узгоджувальній раді та після цього ще раз спробувати подолати вето. Не вдалося подолати вето на Закон України «Про внесення змін до Цивільного процесуального кодексу України». Та оскільки, за словами члена Комітету з питань правової реформи Олександра Лавриновича, від прийнятого рішення залежатиме, як розглядатимуться судові позови під час та після виборів, адже саме цей закон приводить у відповідність норми Цивільного процесуального кодексу та виборчого законодавства, то він запропонував погодитися з зауваженнями Президента та повторно відправити цей закон на підпис, щоб він почав працювати вже сьогодні, коли у країні йде повним ходом виборча кампанія.

Сесія погодилася з цією пропозицією.

Після цього сесія у другому читанні прийняла Закон «Про державні соціальні стандарти та соціальні гарантії». Далі було прийнято рішення щодо конкретного соціального стандарту — Верховна Рада внесла зміни до Закону України «Про встановлення величини вартості межі малозабезпеченості та розміру мінімальної заробітної плати на 1999 рік». Отже, на перше півріччя 1999 року її встановлено у розмірі 90,7 грн., а на друге (у зв'язку з підвищенням рівня споживчих цін) — у розмірі 118,3 грн.

Сергій ЛАВРЕНЮК.

«Ганьба, що ми змушені писати...»

(Початок на 1-й стор.).

Коментуючи звернення, О. Мороз висловив занепокоєння подвійними стандартами нинішнього керівництва держави у підході до зовнішньополітичних питань. «Ганьба, що ми змушені писати таке звернення. Ми рухаємося в Азію за часів Батия, а не в Європу», — сказав він. В. Олійник зазначив, що «четвірка» звертається до міжнародної структури, бо всі можливості внутрішнього реагування на порушення виборчого процесу вичерпано.

Є. Марчук не заперечив, що звернення до ПАРЄ може стати підставою для оскарження у суді результатів виборів Президента, якщо переможе нинішній Президент Леонід Кучма. Водночас О. Ткаченко думає, що «такого не станеться, бо Л. Кучма програє».

Лише один із «четвірки» — О. Мороз — заявив, що «завжди вітав би призначення П. Симоненка». Решта так не вважає. «Те, що лідер комуністів так довго роздумує, вже є відповіддю, що він не приєднуватиметься», — сказав Є. Марчук. О. Ткаченко зазначив, що у Симоненка був шанс стати п'ятим спочатку, коли лише готувалося Канівське звернення. Але хтозна, чому він його не використав. «Канівська четвірка» об'єдналася не на одній ідеологічній базі, на чому неодноразово наполягав у категоричній формі П. Симоненко, — наголосив Володимир Олійник.

Хто стане єдиним кандидатом від «четвірки», яким буде механізм його висунення? «Ми його скажемо пізніше», — не квапляться з відповіддю кандидати.

Юліана ШЕВЧУК.

Його Високоповажності Президенту Парламентської Асамблеї Ради Європи Лорду Расселу Джонстону

Шановний пане Президенте!

Під час третьої частини сесії 1999 року (21—25 червня) Парламентська Асамблея Ради Європи обговорювала питання виконання Україною своїх зобов'язань у зв'язку зі вступом до Ради Європи. У доповіді Комітету з моніторингу, зокрема, зазначалося, що в Україні не діє принцип поділу влад, виконавча влада втручається в діяльність законодавчої та судової, під загрозою перебуває свобода слова.

Здавалося б, що після цих тривожних висновків виконавча влада в Україні, очолювана Президентом, мала б належно відреагувати та виправити ситуацію.

Проте ми, народні депутати України, змушені з жалем констатувати, що ситуація не тільки не поліпшилася, а й навіть істотно погіршилася. Показовими щодо цього є дії органів виконавчої влади в перебігу кампанії з виборів Президента України, що розпочалася у травні і має завершитися 31 жовтня цього року.

У ході кампанії виконавча влада України вдалася до дій, що є несумісними з Конституцією та законами України, а також із нормами та стандартами, визнаними в демократичних суспільствах Європи.

Це проявилося, зокрема, у тому, що:

а) громадянам України у протизаконний спосіб обмежено право на свободу думки і слова, на вільне висловлювання своїх поглядів і переконань, на доступ до інформації.

Це здійснюється шляхом:

— встановлення тотального контролю з боку Президента Л. Кучми над усіма загальнонаціональними каналами телебачення та радіомовлення;

— тиску на ЗМІ для позбавлення журналістів можливості об'єктивного висвітлення виборчих кампаній інших кандидатів у Президенти, окрім діючого Президента;

— протизаконного припинення урядовими структурами у травні радіотрансляції пленарних засідань Верховної Ради України, що здійснювалися за рішенням парламенту безперервно з 1990 року;

б) має місце втручання Президента України у діяльність судових органів та публічні погрози на їхню адресу;

в) протиправно використовуються органи виконавчої влади у здійсненні виборчої кампанії на користь діючого Президента України (приклади: участь посадових осіб виконавчої влади — від Прем'єр-міністра до місцевих державних адміністрацій — у виборчій кампанії Л. Кучми за рахунок державного бюджету; діяльність Служби безпеки України, Міністерства внутрішніх справ та прокуратури України на користь Л. Кучми; створення незаконних воєнізованих формувань для здійснення політичного переслідування інших кандидатів у Президенти; численні звільнення з роботи держслужбовців, яких запідозрено у нелояльності до Л. Кучми; використання податкових органів для розорення фірм та підприємств, керівників яких запідозрено у нелояльності до Л. Кучми).

Нас також турбує і те, що в керівництві штабу виборчої кампанії Президента Кучми перебувають особи, стосовно яких судові органи окремих європейських країн вжили заходів для з'ясування їх причетності до корупції та відмивання грошей у великих розмірах. Саме ці особи фінансують виборчу кампанію Л. Кучми та здійснюють незаконний контроль над ЗМІ в Україні. Парламент вичерпав усі конституційні повноваження з притягнення цих осіб до кримінальної відповідальності.

Президент та прокуратура України демонструють свою заінтересованість і чинять спротив притягненню до відповідальності цих осіб. Ми особливо стурбовані тим, що під час передвиборних зустрічей та через ЗМІ Президент Л. Кучма заявляє про свій намір у неконституційний спосіб змінити форму державного правління в Україні. У його публічних виступах постійно є погрози на адресу законно обраного парламенту.

За таких умов ми, як члени національного парламенту, а також як особи, що обіймали і обіймають керівні посади у вищих органах державної влади, регіонального та місцевого самоврядування, які разом з Л. Кучмою водночас є кандидатами у Президенти України, вважаємо за потрібне звернутися до Парламентської Асамблеї Ради Європи з проханням направити до України представників Комітету з моніторингу для вивчення ситуації, що склалася.

Вважаємо, що такий візит був би доцільний ще на початку жовтня. Це дало б можливість забезпечити завершальний період виборчої кампанії в Україні на засадах законності та права.

З повагою,
кандидати в Президенти України, народні депутати України,
Олександр ТКАЧЕНКО,
Олександр МОРОЗ, Євген МАРЧУК,
Володимир ОЛІЙНИК.

Передвиборна програма кандидата у Президенти України Габера Миколи Олександровича

МИКОЛА ОЛЕКСАНДРОВИЧ ГАБЕР

1960 року народження, українець. Еколог. Кандидат біологічних наук. Одружений. У 1977 році закінчив фізико-математичну школу №116 м. Одеси. З 17 років почав працювати робітником ливарного цеху на машинобудівному заводі, пізніше, з травня 1980 року, — лісником Хоперського заповідника. З грудня 1982 року працював учителем у сільській школі, де викладав біологію та хімію. .

Після закінчення біологічного факультету Одеського університету і відмінного захисту дипломної роботи з 1988 року працював науковим співробітником відділу моніторингу та охорони тваринного світу Інституту зоології АН України. Займався вивченням впливу радіаційного забруднення на живі істоти та дослідженням глобальних наслідків Чорнобильської аварії, щорічно проводив спостереження за тваринами безпосередньо в 30-кілометровій зоні ЧАЕС. Надрукував понад 50 наукових праць, близько сотні статей в газетах та журналах.

Має великий досвід організаторської роботи. З 1996 року — головний редактор газет «Оболонь» та «Експрес-Кур'єр»; генеральний директор газетної корпорації «Експрес-Кур'єр», що видає безкоштовні районні газети та видання, які розповсюджуються не лише в межах Києва, а й по всій Україні: «Дачний кур'єр», «Зоопарк», «Дитяча газета», туристична газета «Експрес-Круїз», газета для жінок «Експрес-Каприз».

Голова Патріотичної партії України. Веде активну політичну діяльність. У 1998 році обраний депутатом Верховної Ради України. Сьогодні — один з організаторів і керівників фракції «Батьківщина». Має досвід розробки законодавчих актів. Член представництва України в Раді Європи.

Нас об'єднали разом біль і турбота за долю України, але, попри все, впевненість в її майбутнє народжується. Народжується завдяки **ідеї громадянського патріотизму,** який заради побудови гідної Батьківщини здатний об'єднати цінності волі і сильної державності, об'єднати всіх громадян України, незалежно від національності, віросповідання, політичних поглядів, здатний відродити мораль і порядність, подолати споконвічний конфлікт поколінь.

Саме в цьому — **втілення української ідеї,** про яку мріємо і за яку боролися кращі сини України. Це впровадження в життя принципів демократії, це єдність моралі, закону і державної могутності, які обстоюють інтереси усіх верств населення. Ідея громадянського патріотизму саме сьогодні найефективніше виступає за єднання різних соціальних, суспільно-політичних та конфесійних груп населення України у справі побудови сучасної правової держави з високорозвиненою соціальною економікою і багатонаціональною культурою.

Саме це і стало **рушійною силою,** патріотичним поривом, наказом громадськості і свідомою громадянською позицією

моєї, Габера Миколи Олександровича, голови Патріотичної партії України, участі у виборах нового Президента нової України.

Україні — державі та її громадянам — потрібен **новий президент** — молодий і енергійний, високоморальний і порядний, освічений і компетентний, здатний зрозуміти кожну людину, захистити її від злочинності, несправедливості та бюрократії, здатний подолати всі негаразди сьогодення, надихнути на віру в необхідне оновлення, на впевненість у щасливе майбутнє. Країні потрібен справжній господар, який зможе мужньо і рішуче перетворити державу на «своєрідну генеральну корпорацію» з обслуговування її населення, забезпечити **гідний рівень життя кожній людині — кожному громадянину.** Господар, який буде відстоювати національні інтереси України.

Молодий Президент, який перетворить Україну на:

міцну унітарну державу, гарантуючи вільний розвиток регіонів та поважаючи самобутні традиції народів, зберігаючи єдність всією силою законів влади;

країну з відповідальною демократичною владою, яка оберігає громадянський мир, права і свободи особистості, яка не терпить беззаконня та свавілля влади, яка надійно захищає від спокус авторитарного правління чіткою системою розподілу влади;

країну з соціально орієнтованою ринковою економікою, яка базується на передових технологіях з метою динамічного розвитку вітчизняного виробництва;

розвинене громадянське суспільство, в якому забезпечені права всіх громадян — жінок і чоловіків — на вільну повноцінну участь в управлінні справами свого села, району, міста, регіону, держави, права на їх вільну самоорганізацію і громадянські ініціативи;

заможну країну рівних можливостей, де в умовах вільного підприємництва і розумної системи — держави-корпорації, кожний зможе зробити гідним своє життя і життя своєї родини, виконуючи одночасно обов'язки батька і громадянина;

справедливе суспільство, яке піклується про ветеранів, забезпечує максимальний захист тим, хто не в змозі працювати, отримувати необхідну медичну допомогу тим, хто цього потребує;

миролюбну державу, орієнтовану на міжнародне співробітництво і партнерство **і здатну постояти за себе.**

Усвідомлення спільних для всіх загальнонаціональних інтересів, проголошення їх першорядними та втілення їх вже зараз, а не в далекому майбутньому, постає для **нового молодого Президента держави** поворотним пунктом у створенні громадянського суспільства з домінуючим патріотичним фактором, який забезпечить закладення фундаменту для тривалого громадянського миру та політичного порозуміння в державі. **Діти й онуки України повинні успадкувати гармонійне суспільство,** в якому політика не буде протистояти моралі, а духовне життя буде спиратися на справжні цінності української і світової, релігійної та наукової культур.

З метою захисту і реалізації прав людини — громадянина України, грунтуючись на кращих традиціях громадянського патріотизму і вбираючи в себе найпередовіші ідеї та думки,

я, Габер Микола Олександрович, народний депутат України, наймолодший кандидат і майбутній Президент України, заявляю про наші спільні і мої особисті цілі і завдання.

Побудова могутньої незалежної держави шляхом об'єднання суспільства на основі ідеї громадянського патріотизму та загальноприйнятих цінностей різних соціальних груп і суспільних верств, громадських об'єднань, партій і рухів, здобуття Україною гідного місця у світовому співтоваристві держав є **нашою спільною метою.**

Як новий Президент всі свої зусилля спрямую на:

піднесення на рівень найпріоритетніших завдань питання морального та духовного оздоровлення українського народу, формування високих морально-духовних цінностей, таких як честь, гідність, справедливість, громадянський патріотизм;

повсякденну роботу у забезпеченні відродження духовного і фізичного здоров'я моїх співвітчизників, підвищення соціальної ролі Вчителя, Лікаря, Вихователя, Науковця, їх морального та матеріального престижу;

повноцінне вирішення питань соціальної допомоги незахищеним верствам населення шляхом створення громадських фондів споживання та їх наповнення за рахунок діяльності держави — генеральної корпорації з обслуговування населення;

проведення повної ревізії в країні усіх ресурсів та можливостей — фінансових, моральних, технічних — для отримання картини її реального становища;

поступове впровадження програм легалізації первинного товарно-грошового обігу для викриття тіньової економіки та залучення до обігу держави прихованих коштів і їх повернення з-за кордону шляхом запровадження безподаткових та пільгово-стимулюючих систем держави;

перетворення держави на генеральну корпорацію з обслуговування населення і виконання господарських функцій корпоративного регулювання повсякденних життєвих проблем;

створення однакових для всіх підприємців та виробників порядку та правил взаємовідносин незалежно від їх майнової належності — державної, приватної чи колективної;

перехід від державно-майнової до замовно-фінансової державної економіки, яка передбачає концентрацію фінансів у державі та їх розподіл серед замовників — власників майна, а не навпаки — концентрацію майна при приватному розподілі фінансів;

принципову перебудову діяльності уряду держави на управління за чотирма специфічними функціями: внутрішня (внутрішнє господарювання), зовнішня (зовнішні відносини), охорона і безпека та громадська (суспільно-соціальне забезпечення), яка значно скорочує кількість чиновників та підвищує якість їх роботи;

повне забезпечення працевлаштування населення країни з урахуванням кваліфікації та можливостей кожного громадянина шляхом залучення його підприємницької активності завдяки замовно-фінансовій діяльності держави та впровадження суспільно значущих громадських робіт;

впровадження чіткого і жорсткого оперативного фінансового контролю, недопущення затримання і невиплати заробітної платні, соціальної допомоги та зниження життєвого рівня малозабезпечених верств населення;

здійснення профілактичних і упереджувальних заходів для недопущення злочинних проявів та корупції шляхом залучення громадськості для наведення порядку і виявлення фактів його порушення, організацій добровільних дружин та козацьких охоронних і наглядових постів;

реальне вирішення проблем молоді та молодих сімей шляхом державного кредитування молодіжних та дитячих програм за напрямами житлового та соціального забезпечення;

реальне позитивне зрушення в усіх сферах державного та соціального життя країни шляхом **поступових якісних змін на краще.**

Реформи підуть лише тоді, коли сьогодні буде жити краще, ніж учора!

Неможливо налити нове вино у старі міхи та немає ніякого сенсу пришивати нову заплату до старої одежі. Час прийшов — грядуть зміни, свіже повітря і молоде покоління наповнюють простір держави, тому я,

наймолодший кандидат і майбутній Президент України Габер Микола Олександрович, обираю

СЛУЖІННЯ ЛЮДЯМ НА ДОБРО!

ВИСТУП

народного депутата України, голови Комітету з питань національної безпеки і оборони Г. Крючкова на пленарному засіданні Верховної Ради України 14 вересня 1999 року з приводу загрози конституційному ладу в Україні

Шановні колеги!

Ви знаєте: я не часто виступаю з цієї високої трибуни. І якщо сьогодні попросив слова, то спонукала мене до цього нагальна необхідність ще раз привернути увагу до зростаючої загрози національній безпеці, конституційному ладу в Україні.

Перебіг виборчої кампанії позначений такими брутальними порушеннями виборчого закону, такою цинічною неповагою до елементарних норм порядності, що їм навряд чи можна знайти прецеденти.

Виборчий закон (п. 1 ст. 33) категорично забороняє брати участь у передвиборній агітації органам державної влади, місцевого самоврядування, їх посадовим і службовим особам, а також особам, які не є громадянами України.

Найважливішими засадами виборчого процесу закон (ч. 2 ст. 1) визначає рівність можливостей для всіх кандидатів у проведенні виборчої кампанії та неупередженість до кандидатів з боку тих самих органів та їхніх посадових і службових осіб.

Однак ці норми закону в нас фактично не діють.

Усім відомо, що уряд у повному складі відкрито і не церемонячись зосередився на агітації за одного кандидата, канонізованого прем'єром В. Пустовойтенком і міністром внутрішніх справ Ю. Кравченком таким, котрому «нема альтернативи». На забезпечення його обрання спрямовуються зусилля всієї вертикалі виконавчої влади, а також силових структур.

Керівні працівники міністерств, відомств, держадміністрацій збирають господарників, керівників організацій і установ, погрожують їм звільненням з роботи, якщо вони не забезпечать «правильне» голосування. І це не тільки погрози.

Як це робиться, скажімо, в системі Міністерства внутрішніх справ, міг би розповісти мій колега Ю. Кармазін.

А я хочу сказати про таке. В неофіційній обстановці, коли «мистецтвознавці у цивільному» не підслуховують, військові командири, знаючи настрої офіцерів, членів їхніх сімей, не просять — благають не допустити утворення окремих виборчих дільниць для військовослужбовців: «Бо після виборів нам буде непереливки, в нас полетять голови».

Я вже не кажу про дії президентської адміністрації, а також чиновників Служби безпеки. Про це повідомляли у пресі, не раз говорили з цієї трибуни.

Реакції, на жаль, жодної. Мало того — Президент Л. Кучма, як повідомляли засоби масової інформації, «взяв на себе» всю відповідальність за беззаконні дії.

А про яку «рівність можливостей кандидатів», «неупередженість до них» можна говорити, коли практично всі програми українського телебачення (УТ-1, УТ-2, «Інтер»), так званого «національного» радіо підпорядковані вихвалянням «мудрого», «всевидящого» і «незамінного». В ранковій — семигодинній — програмі радіовістей, наприклад, по суті, жодного разу навіть ще не згадувалися прізвища більшості кандидатів.

В одному з урядових санаторіїв під Києвом цілий корпус (на 120 місць) вже кілька місяців окуповують «мосфільмівці» (так вони себе називають), які, мовляв, «добре допомогли нинішньому українському Президентові на минулих виборах і тепер йому допомагають». Не зайве з цим грунтовно розібратися — хто сплачує витрати, хто позбавив сотні людей можливості лікуватися в оздоровниці.

Виписані з близького і далекого зарубіжжя найманці — «іміджмейкери» і «спічрайтери» допомагають переносити на наш, український, грунт виборчі, з дозволу сказати, «нові технології», складовими частинами яких є:

демагогія, брехня небачених масштабів;

безсовісне гендлювання фактами і наклепами;

залякування громадян України «червоною загрозою» — новими голодоморами, ГУЛАГами, репресіями, чергами і т. п. (російська модель);

примітивна самореклама, загравання з різними категоріями виборців: роздавання подарунків «від Президента» чи його дружини (невідомо за які кошти), президентських відзнак (між іншим, Україна є чи не єдиною у світі державою, де досі не засновано державні нагороди), масове присвоєння генеральських звань (у Службі безпеки, наприклад, додаткові зірки з'явилися на генеральських погонах усіх заступників голови і членів колегії цієї служби), підвищення посадових окладів у силових структурах (крім прикордонників), стипендій студентам, погашення заборгованості у заробітній платі вчителям, іншим працівникам бюджетної сфери, а також пенсій і т. п. До того ж і Захід, відверто зробивши ставку на Л. Кучму, «підкинув» на підтримку йому черговий транш, який уряд В. Пустовойтенка вирішив використати саме для згаданих цілей.

Із президентського оточення просочилися деякі деталі розробленого згаданими «радниками» сценарію завершального етапу виборчої кампанії.

Найближчими днями плановано розгорнути шалену кампанію з дискредитації та «політичного знищення» реальних суперників Л. Кучми — передусім О. Мороза, О. Ткаченка. Не обминуть при цьому і «суперпрогресивну» даму, яка своєю популістською демагогією, нападками на лівих кандидатів вже виконала «соціальне замовлення», до того ж може являти небезпеку для «самого» — «єдиного і незамінного».

У засобах масової інформації здіймається ще не бачених масштабів антикомуністична істерія і водночас — з метою дискредитації — робляться єзуїтські реверанси на адресу лідера Компартії, якого протиставляють іншим кандидатам. Але й на нього готується «компромат» для використання — в разі необхідності — в другому турі. Який цинізм!

Демонстративно ігноруються вже оприлюднені кричущі факти щодо корумпованості людей із найближчого оточення Л. Кучми, організаторів його виборчої кампанії. Не відчувається активності й з боку Генеральної прокуратури, в розпорядженні якої є серйозні матеріали, зволікати з реагуванням на які — просто неприпустимо.

Шановні колеги!

Я не сказав тут нічого такого, що не було б вам відомо.

Маємо справу зі злісними порушеннями діючим Президентом, найвищими урядовцями Конституції, виборчого закону. Чи чули ми хоч раз голос із цього приводу Центральної виборчої комісії? Її голова розводить руками і запрошує — «пишіть скарги...»

Я далекий від думки, що Центрвиборчком здатний зробити щось реальне для припинення цього розбою, «беспредела» — на жаль, так виписано закони про вибори Президента і Центральну виборчу комісію. Але авторитетне слово виборчкому із засудженням таких фактів важило б багато. До того ж це — його прямий обов'язок. Адже згідно зі ст. 13 закону про Центральну виборчу комісію Центрвиборчком «здійснює контроль за додержанням конституційних норм виборчого права та виконанням Закону України «Про вибори Президента України».

Ідеться, повторюю, про свідоме, цинічне порушення виборчого закону. Шукати факти немає потреби — вони на поверхні: ввімкніть телевізор чи радіо. Хіба має право «не помічати» цього Генеральна прокуратура? Невже для її керівників «дрібниці», коли людей примусово заганяють у так звані «партії», змушують ставити підписи на підтримку «основного» кандидата?

Ідеться, по суті, про антидержавний, антиконституційний переворот, який здійснюється на очах усього народу, світової громадськості, й це не отримує відсічі.

Вважаю, що ситуація вимагає від нас терміново розробити й прийняти закони:

про захист конституційного порядку в Україні;

про цивільний, передусім парламентський, контроль за силовими структурами;

про правовий режим надзвичайного стану;

про чисельність і структуру Служби безпеки України, інших військових формувань, щодо яких Президент за три з лишком роки після прийняття Конституції так і не спромігся подати до Верховної Ради відповідних законопроектів.

Вважаю, що про небезпечний розвиток політичної ситуації в Україні Верховна Рада має активніше інформувати зарубіжну громадськість. У світі мають знати, що нинішній український президент, знову претендуючи на президентський трон і прагнучи перетворити його на диктаторський, не рахується ні з законом, ні з елементарною справедливістю.

Я не торкаюсь таких категорій, як інтелект, порядність, стан здоров'я, про що раніше говорили пошепки, а тепер відкрито пишуть у газетах і показують по телебаченню. «Маємо, що маємо».

Але коли суспільству брутально нав'язується ще на один п'ятирічний термін кандидатура людини, яка зневажає Конституцію, закони, довела Україну до катастрофи, посадила її економіку на наркотичну голку доларових ін'єкцій, знову і знову погрожує Верховній Раді в разі, якщо вона не сформує пропрезидентську (читай — прокучмівську) більшість, — це вже небезпека не тільки для України, а й для всієї Європи, якщо не сказати більше. Світова громадськість має про це знати.

Наш народ, нащадки наші не простять, якщо ми не покладемо край свавіллю і беззаконню, не перепинимо шлях тим, хто прагне тоталітарної диктатури, хто, проголошуючи лицемірні заклики до злагоди, нагнітає в суспільстві протистояння, сіє ненависть і злобу. Зважмо на сумний приклад єльцинської Росії. Згадаймо розстріл парламенту, чеченську авантюру і, як наслідок, — нинішню війну і жахливий терор.

Дякую за увагу.

Публікується за рішенням сесії Верховної Ради України

У номер

✔ Одеса

Попливло наметове містечко

В Одесі за активної участі міськради та Південного оперативного командування Міноборони України сформовано ціле наметове містечко для мешканців турецького Ізміта, де внаслідок землетрусу зруйновано багато житлових будинків. А перевезти 112 наметів, кожен з яких розрахований на 10 осіб, взялася судноплавна компанія «Укрферрі», виділивши для цього поромне судно «Каледонія». За повідомленням з Ізміта, наметове містечко розгорнуто і вже прийняло тих, хто залишився без даху над головою.

✔ Вінниця

Позика для безробітних

Спеціалісти Вінницького обласного центру зайнятості населення розпочали тестування безробітних, які бажають вести підприємницьку діяльність. Ті, хто складе такий іспит, отримають грошову безвідсоткову позику для організації власної справи. Щоправда, спершу потрібно пройти курс навчальної підготовки (коштом держави), а також захистити бізнес-план пропонованого заняття.

За словами директора центру Володимира Басюка, нову справу фінансує держава. Її впровадження дасть можливість зменшити рівень безробіття: тільки протягом останнього року кількість незайнятих в області збільшилася на 9 відсотків, а кількість тих, хто шукає роботу, сягнула рівня населення одного району — 53,3 тисячі чоловік.

✔ Миколаїв

Вибуху не буде. Поки що

Миколаївська облдержадміністрація наклала «вето» на проведення вибухових робіт з демонтажу антени загоризонтного спостереження — величезної інженерної споруди завдовжки 330 і заввишки 140 метрів, яка вже кілька років не експлуатується. Військові вирішили демонтувати антену на металобрухт, застосувавши так званий спрямований вибух. Однак ТОВ «Металопрокат», що підрядилося виконати таку роботу, не вважало за потрібне заручитися висновками Мінекобезпеки та МінНС України про можливі гідрогеологічні, екологічні й руйнівні наслідки вибуху. Тому мешканці села Калинівки, що зовсім поряд, вдалися на знак протесту до пікетування військової частини ППО, про свою тривогу заявила й громадськість Миколаєва. В результаті втручання облдержадміністрації й облради підготовку вибухових робіт припинено. Спосіб демонтажу антени мають визначати державні експерти.

✔ Запоріжжя

Невже ще одне море?

Приватна фірма «Аквалон» відкрила на території області підземне джерело: якщо не море, то озеро — досить чистої води. Це підтвердила і аерозйомка, зроблена за допомогою геологічної розвідки з Бердянська. Спеціалісти санепідемстанції нині проводять дослідження якості води за хімічним і бактеріологічним складом. Підземне «море» може стати альтернативним джерелом питної води для запоріжців.

✔ Фотофакт

Засновнику славнозвісного миргородського курорту на Полтавщині Івану Зубковському нещодавно відкрито пам'ятну стелу.



Фото Вадима ЛІСНОГО (ДІНАУ).

Тільки не К

Чому саме цією думкою мають бути сповнені громадські сподівання величезної більшості народу України? Чи має ця думка-гасло об'єктивні підстави у формі реальної політики Кучми за його майже п'ятирічний термін президентства чи ця думка — характерний суб'єктивний випад у передвиборних перегонах проти конкурента, який публічно і хвальковито пообіцяв перемогти у першому турі виборів Президента?

Відповідь на ці запитання є. Вона чітко простежується під час аналізу тієї політики, яку Кучма, обіймаючи пост Президента, втілював більш як чотири роки і яку кожний громадянин України відчував повною мірою незалежно від свого соціального становища. Тож що характерно для політики Кучми?

Олігархи і злидарі

По-перше, прагнення максимально використати державну владу в інтересах кланових груп, наближених до Кучми олігархів. Про це багато писали в періодиці, проте цей факт яскраво проявився в окремому розпорядженні Президента, яким через уряд заборонялась зовнішньоекономічна діяльність 37 великих фірм з понад 200 тих, що працюють в Україні. Чому саме цим фірмам було заборонено і чому 37, а не 47 чи 27. З'ясовується, це фірми, які економічно протистоять кланам, наближеним до Кучми, і намагаються працювати в рамках закону і судового пошуку правого і винного, а не чиновницького «розсуду». Ці фірми виграли позови в народних та арбітражних судах з питань іноземних інвестицій. Вони ставали виробничими організаціями поза контролем кучмівської олігархії, і треба було вибирати між законом і свавіллям. Кучма обрав адміністративне свавілля, всупереч закону і Конституції, лицемірно прикриваючись інтересами національної безпеки. Можна наводити багато інших прикладів. Проте висновок буде один: Кучма використав надану йому Конституцією державну владу не в інтересах більшості народу України, а в інтересах обраних олігархів. Навіть найбільші приватні власники опинялися в утисках кучмівської адміністрації, якщо вони конкурували з кланами олігархів. Свобода ринкової конкуренції на словах і адміністративна сваволя на ділі — ось політика кучмівської адміністрації. Саме на невгодних олігархам виробничників, редакторів газет, підприємців, усіх, хто висловлював невдоволення, звалювалася державна репресивна машина, де податковому відомству і силовим правоохоронним органам відведено незавидну, але ударну роль.

У результаті від демократії, свободи слова, конституційного скасування цензури не залишилося й сліду. Кучмівський режим створив свою демократію за принципом: хто не з нами, той проти нас, що відразу перетворило на противників режиму величезну більшість народу України. Використання державної виконавчої влади в інтересах купки олігархів прирікає народ на безпросвітні злидні без надії на майбутнє. В Україні ніколи не відродяться виробництво, сільське господарство, наука, культура, освіта, військова справа, принципова і чесна правоохоронна діяльність, доки державну владу не використовуватимуть в інтересах переважної більшості народу України. Кучма розтоптав цю конституційну засаду, внаслідок чого олігархи та багаті «нові українці» жиріють, а бідні «нові українці» зазнають справжнього геноциду.

По-друге, Кучма, використовуючи президентські повноваження, руйнує конституційний лад України, нехтуючи вимоги Конституції. У гонитві за забезпеченням інтересів наближених до себе олігархів він видав десятки указів, які не відповідають вимогам Конституції, з вигідних «своїх» галузей, фінансових груп, фірм тощо. Чого варті лише Указ Президента від 3.02.98 р. №79 і постанова Кабміну від 14.04.99 р. №593, які дають можливість митниці творити сваволю на свій розсуд, поділивши підприємства на «своїх» і «чужих». Отже, президентські повноваження використовуються в інтересах обмеженого кола осіб з одного боку і розхитується система державної влади — з другого. Кучма «змусив» Верховну Раду водночас «обробляти» по тридцять, сорок указів Президента, які мають приватне значення в системі законотворчості, відвертають парламент від роботи над основоположними для долі української державності законами і кодексами. Кучма як Президент увесь час намагається продемонструвати парламентові свою силу замість того, щоб знайти спільний напрям планомірної, глибоко наукової, обгрунтованої законотворчої роботи. Складається враження, що Кучма не розуміє і не бажає розуміти простого: поділ влади не є перманентне протистояння. Це діалектичний метод зміцнення єдності державної влади. Лише тоді людину, котра обіймає пост Президента, можна назвати главою держави і гарантом Конституції, коли вона забезпечує єдність дій законодавчої, виконавчої та судової влади в інтересах більшості народу. Кучма вочевидь не впорався з цим завданням, і подальше перебування його на посту Президента може призвести до глибокої політичної кризи в країні.

Постійна напруженість у стосунках між Президентом і парламентом, Президентом і судовою владою свідчить, що Кучма не вміє використати демократичні інститути в інтересах зміцнення державності, наведення порядку, а не репресій, розвитку демократії. За Кучми демократія звужується, цензура посилюється, репресії щодо тих, хто інакше мислить, особливо з боку податківців та інших контрольних служб, стали повсякденним фактом та звичним явищем. І все це в ім'я чого? В ім'я збагачення купки олігархів та зміцнення особистої влади! Страх, залякування стали засобами здійснення влади. Проте історія вчить, що страх може породити лише злість і жорстокість, але ніколи не дає добрих плодів.

По-третє, реформатори-демократи за роки реформ буквально розгромили народногосподарський комплекс України. В народі прямо кажуть: пограбували, розікрали, розтягли, прихватизували. Всі ці визначення близькі до істини. Ось деякі показники реформ у цифрах. За сім років на 2/3 зменшився валовий внутрішній продукт, наполовину — виробництво продовольства, видобуток вугілля, нафти, газу, залізної руди, знищено машинобудування. З 1990 року в нас у 33 рази зменшилося виробництво тракторів, у 25 — металообробних верстатів, у 20 — дорожньої техніки, в 15 — тканин, у 25 — взуття. У населення відібрано 155 мільярдів доларів заощаджень. Людям не виплачено понад 10 мільярдів гривень заробітної плати і пенсій. Зовнішній борг досяг 12,6 мільярда доларів, тобто 260 доларів на кожну особу. Переважну більшість підприємств в Україні приватизовано. І що це дало народові України? Обсяги виробництва на приватизованих підприємствах зменшились у чорній металургії — у 2,2 разу, в машинобудуванні та металообробній промисловості — в 2,8 разу, в хімічній та нафтохімічній — у 2,4, у легкій промисловості — в 4 та в харчовій — у 2,6 разу. У сільському господарстві зерна поменшало вдвічі, м'яса і молока — утричі, цукру — в 3,5 разу. Доходи населення зменшилися у 8 разів, а зарплати — в 12. Люди змушені проживати зароблене і нажите за радянської влади. За роки президентства Кучми спад виробництва досяг 24,7 %. Якщо врахувати, що за Кравчука виробництво скоротилося на 22,9%, то виходить, що за цих двох вождів-реформаторів Україна збідніла наполовину. Невже дамо Кучмі покомандувати ще п'ять років, аби довести народ України до цілковитої деградації, злиднів, до кривавих бунтів людей, які впали у відчай через безвихідь?

По-четверте, Кучма зі своєю адміністрацією і слухняною його волі виконавчою владою планомірно руйнують судову владу. З року в рік надання бюджетних коштів на організацію роботи судів свідомо планують у розмірі 40—50% від потреби судів. В результаті суди матеріально-технічно й фінансово доведено до повного розорення. Безпеку суддів та їхніх сімей не забезпечено, за низьких ставок зарплати належні за законом виплати та доплати не здійснюють, багато суддів роками поневіряються без житла тощо. Кучма як Президент дозволяє собі публічно обурюватися рішеннями судів, що свідчить про його нерозуміння ролі суду в житті суспільства й демократичного ладу. Суд —останній бастіон демократії, далі — свавілля і самосуд. Суд — єдиний орган держави, спроможни
нити сваволю чиновника і кримін
хистити права і свободи грома
Президент, який руйнує суд, —
ник держави, бо закони не мають
якщо їх нікому легітимно застосо
примусово виконувати.

По-п'яте, Кучма — активний
тичний, безглуздо впертий, еко
тськи настроєний поборник лібер
ринкових реформ, які вже завдал
шості людей в Україні неймо
страждань, і якщо ці реформи т
муть, то буде цілковито знищено
України. Погляньте у кожному
селищі на кладовища, які ней
збільшилися з 1991 року. Дві трет
гил — на совісті реформатор[illegible]
мирають від безвиході, пост[illegible]
ги, голоду, неможливості при[illegible]
повсякденних матеріальних неста
ді, коли магазини переповнені й
забиті ліками, одна упаковка яки
на три-чотири пенсії або цілу зар

Реформатори хвалилися, що го
засобом реформ стане «шокова т
І домоглися свого. Ввергнувши
ство у небачений за мирних часів
мічний, фінансовий, виробничий
ший шок, реформатор Кучма п
шує такий стан стабілізацією, пер
ва в якої — цілковитий колапс ор
ції життя в Україні.

Воістину має рацію Олексан
нов'єв (колишній дисидент), як
рактеризуючи реформаторів-ринк
писав: «... навряд чи можна знай
торії людства інший такий прикла
частина населення країни так запо
во, майстерно й успішно знищува
же народ заради корисливих, [illegible]
ілюзорних інтересів».

Додамо до цього, що мізерна м
безталанних ринковиків-ре[illegible]
на чолі спочатку з Кравчук[illegible]
Кучмою, от уже протягом восьм
знущаються з величезної більшос
лення України і в разі обрання
Президентом знущатимуться й на

Драма пограбуванн

Поставимо питання, чому су
сподівання і реформи Кравчука—
перебувають у стані антагоністич
перечності? Адже Україна, як і
цілому, потребувала реформуванн
рикінці 80-х—на початку 90-х рок
потребувала. Але не руйнівних ре
розбудовних. Треба було за повн
режності державного сектора еко
визнати можливість існування пр
власності і юридичної самостій
рамках єдиної союзної інтеграції,
мального розширення, поглибл
державної гарантії прав і свобод
дян. Народ потребував того, [illegible]
що він уже мав економічн[illegible]
демократично, юридично, ще
право приватної власності, розш
прав і свобод, можливість сам
приймати політичні рішення. Ці п
можна було цілком вирішити у
нової редакції Конституції Укра
«реформатори» нас повели нескін
і безпросвітним шляхом капіта
проголосивши ринок благом і пан
що веде народ до багатства через
конкуренцію. В результаті соціаліс
устрій життя зруйновано (замість
мування), а капіталістичний не по
но і не може бути побудовано пр
найближчих десятиріч. Реформи
у глухий кут. Їм немає ані науков
просто логічного, перспективного
печення. Однак Кучма з упертістю
тика заклинає, що цим реформа
альтернативи. Чому? Та тому, що
ми здебільшого мають злочинний
народу характер, і народ вимагає
притягнути до відповідальності.
мося на етапи реформ і дамо їм те
рамках газетної статті, характер
При цьому твердо пам'ятаймо,
форматори на чолі з Кравчуком—К
свідомо і планомірно проходили
етап. Вони знали про наслідки. Ал
до них з цинічною нелюдськістю
стокістю середньовічних нагромад
капіталу, розігруючи небувалу в
драму пограбування народу.

Отож **етап перший — лібераліза**
знецінення доходів і заощаджень гр
Це було здійснено найприміти
способом — шляхом надання під
ствам права довільного призначен
без будь-яких обмежень, пов'яза

Кучма!

Характерні риси політики нинішнього Президента України

забезпеченням добросовісної конкуренції, захисту прав споживачів та інших механізмів стримування. Бездіяльність уряду щодо регулювання ринку сприяло його криміналізації і встановленню контролю організованих злочинних угруповань над найважливішими елементами товаровиробної мережі, роздрібної та оптової торгівлі. В результаті сьогодні частка виробника в ціні реалізовуваного товару вітчизняного виробництва рідко перевищує половину, решта іде в доходи посередників, які контролюють ринок.

Іншим наслідком першого етапу реформ був великомасштабний і напрочуд оперативний перерозподіл доходів у суспільстві, їх концентрація у нечисленній соціальній групі «нових українців» за різкого скорочення у більшості населення. Так народилася олігархія.

Уряд легко міг би обмежити дію руйнівного перерозподільного механізму, що виник у зв'язку з лібералізацією цін, добре відомими методами контролю над ціноутворенням, ставкою відсотка та індексацією доходів, та всупереч численним рекомендаціям лівих не зробив цього. Розшарування суспільства, в процесі якого з'явився привілейований клас «нових українців», а переважна більшість решти населення зіткнулася із знеціненням довірених державі заощаджень і різким скороченням усіх реальних доходів (зарплат, пенсій, стипендій, утримань, допомог), є промовистим свідченням намірів, характеру інтересів і мотивів, які визначають економічну політику уряду. Все — лише грабіжникам-олігархам, решті — виживання.

Етап другий — втрата переважною більшістю населення прав на раніше створене загальнонародне майно, приватизоване вузьким прошарком владної олігархії.

Масштабна приватизація державного майна призвела до перерозподілу нагромадженої протягом десятиліть загальнонаціональної власності на користь безпосередніх організаторів згаданої акції, їхніх «консультантів» і партнерів, які брали активну участь у різноманітних приватизаційних заходах. Не підготовлене до цієї акції і погано поінформоване населення було позбавлене можливості приймати ефективні рішення і в умовах різкого скорочення доходів змушене було збувати свої приватизаційні документи сумнівним посередникам. Зрештою, кампанія з привласнення загальнонаціонального майна на користь вузької групи добре інформованих осіб, яка проводилася під гаслом пошуку дбайливого «господаря», спровокувала дезорганізацію виробництва, порушення господарських зв'язків, зростання витрат. Це спричинилося до різкого зниження ефективності виробництва і знецінювання приватизованих підприємств. Спричинений приватизацією хаос у відносинах власності і втрата будь-якої відповідальності розбестили багатьох господарників, породили хижацьке ставлення до самої приватизованої власності, зумовили справжнє пограбування багатьох донедавна ефективних підприємств і розпад високопродуктивних трудових колективів, передавання перспективних підприємств до рук зарубіжних конкурентів.

На тлі сотень відсотків річних прибутку від привласнення і наступного перепродажу державної власності рентабельність виробничої сфери у кілька відсотків робила будь-яку виробничу активність позбавленою економічного сенсу. З усіх можливих варіантів приватизації державного майна реформатори обрали найпримітивніший і водночас деструктивний і соціально конфліктний варіант. Це призвело до криміналізації економіки, руйнування виробничо-технологічних коопераційних зв'язків, хаосу у відносинах власності, різкого падіння обсягів та ефективності виробництва, зростання соціального напруження. Відбулася фактична експропріація створеного працею всього народу національного багатства купкою олігархів у решти населення. Ідеологи приватизації в інтересах її організаторів трактували державну власність як нічию і безгосподарську, яку можна довільно ділити, не порушуючи нічиї права.

Насправді привласнення державної власності якоюсь особою чи групою осіб є відчуження прав на неї з боку всіх інших громадян, що зачіпає їхні інтереси. Тому політично, юридично та економічно реформатори привласнили власність, яка належала всьому народу. Порушивши не тільки норми моралі, справедливості, а й права народу як виразника суспільних інтересів. І до поглиблення цих реформ реформатори на чолі з Кучмою нас знову закликають!? От уже, справді, ні стида, ні совісті!

Етап третій — знецінення заощаджень і втрата майна населення у фінансових «пірамідах», різноманітних «Меркуріях», «МММ» тощо. Міжнародний досвід давав змогу легко передбачити їх появу, вчасно виробити ефективні механізми запобігання великомасштабним шахрайським аферам проти населення. Однак навпаки, уряд на чолі з Кучмою узаконив діяльність організаторів пірамід, потурав ошукуванню населення з допомогою реклами по державному телебаченню, нічого не робив для припинення фінансових афер, що їх відкрито проводили проти недосвідченого населення, яке сподівалося на державний контроль.

Ще раз шкуру зніме

Для реформаторів головне — влада й доходи, які вони отримують з допомогою влади. При цьому інтереси більшості народу сприймаються реформаторами як загроза своєму становищу. Ось чому не можна народові допустити на пост Президента реформатора-демократа — ще раз шкуру зніме. І не можна сподіватися на те, що ця людина буцімто здатна насититися багатством і владою. Практика свідчить, що капіталіст не може насититися. Хоч би скільки привласнив, йому все мало й мало. Він у привласненні багатства не знає меж. Така психологія, така природа людини. Тому ті виборці, які думають, що ці реформатори вже награбували і далі не грабуватимуть, дуже жорстоко помиляються. Грабуватимуть! І з подвійною, потрійною енергією, поки не позбавлять їх змоги. Виборці мусять знати, що кожний голос проти правих — голос на захист себе, свого майбутнього. Всі голоси лівим силам — ось мирний вихід із злиднів, з глухого кута реформ.

Етап четвертий — різке зниження доходів населення та руйнування виробничих сил суспільства внаслідок здійснюваної макроекономічної політики.

Відмовившись від політики регулювання доходів і захисту заощаджень населення, уряд у своїй антиінфляційній політиці вів послідовну лінію на скорочення сукупного попиту через стиснення грошової маси і зменшення державних витрат. Цей метод, обраний як головний засіб придушення інфляції, характеризується вкрай низькою ефективністю. Гривня весь час «повзе» і балансує на межі «падіння». Як і передбачали чесні економісти і фінансисти, наслідками цієї політики реформаторів на чолі з Кравчуком—Кучмою стали криза неплатежів, глибокий розлад усієї системи грошового обігу, демонетизація та криміналізація економіки, різке скорочення заробітної плати і грошових виплат населенню, обсягів виробництва та інвестицій.

Зниження інфляції було досягнуто шляхом приведення економіки у стан нестійкої рівноваги, що характеризується її доларизацією, втягненням грошової маси до «піраміди» державного боргу, заміною більшої частини ринку імпортними товарами, розоренням виробничих підприємств, а також припиненням виробництва в більшості галузей промисловості.

Етап п'ятий — втягнення державного бюджету, заощаджень населення та грошових ресурсів виробничої сфери до «піраміди» державного боргу, банкрутство державної фінансової системи.

Висока прибутковість спекулятивних операцій, що склалася в період будівництва фінансових «пірамід» за рахунок заощаджень населення, було штучно відновлено урядом шляхом будівництва власної фінансової «піраміди» державних короткочасних зобов'язань, які розміщували під надвисокий відсоток для покриття бюджетного дефіциту. Така «піраміда» розв'язувала завдання забезпечення надійного джерела надприбутків правлячої олігархії і водночас — пов'язування вільних грошових ресурсів, нейтралізуючи їх тиск на зростання цін. Надприбутки, що їх отримували від спекуляцій з державними цінними паперами, мають вигляд особливо блюзнірський на тлі багатомісячних затримок заробітної плати та соціальних невиплат шахтарям, учителям, лікарям, робітникам, колгоспникам, пенсіонерам, ученим. Призначаючи надвисокі за світовими мірками ставки доходності державних зобов'язань, реформатори тимчасово залучали й утримували від викидання на ринок величезний капітал, який утік внаслідок здійснюваної економічної політики з виробничої сфери, і підтримували, таким чином, видимість стабілізації обмінного курсу і цін на товарних ринках. Так звана стабілізація готова рухнути, розвалитися будь-якої миті.

«Ми непомітно підмінимо їхні цінності на фальшиві...»

Ця політика вигідна тільки для Міжнародного валютного фонду (МВФ). Її завдання полягає в демонтажі національного суверенітету в інтересах міжнародного капіталу, здійсненні жорсткого контролю за діями уряду країни-позичальника, забезпеченні потреб іноземних інвесторів. Задаючи жорсткий план приросту грошової маси, лібералізації цін і зовнішньої торгівлі, МВФ одночасно блокує свободу дій держави в решті питань економічної політики. Уряд, отже, стає підконтрольним іноземному капіталу. Така політика не забезпечує економічного приросту, зате гарантує керованість, прозорість і передбачуваність дій залежної держави. Це є найважливішим чинником для міжнародного фінансового і торгового капіталу, зацікавленого в установленні контролю над ринками залежних країн. Результатами політики Кучми за вказівкою МВФ стали дезінтеграція економіки, різке погіршання добробуту населення, зниження ефективності та конкурентоспроможності виробництва, його структурна деградація, глибока руйнація науково-виробничого потенціалу країни, тобто стрижневих опор суверенітету і національної безпеки.

Реформатори на чолі з Кучмою сповнені рішучості провести свої реформи до кінця за цілковитого нехтування і своїм, і міжнародним досвідом, і нагромадженими науковими знаннями. Так не реформують у нормальних розвинених країнах. Реформують, грунтуючись на точних знаннях і реальних закономірностях. Підставою для вироблення економічної політики за умов сучасної ринкової економіки є зазвичай згода ділових кіл, представників найбільших політичних партій і громадських об'єднань, наукового товариства, профспілок та уряду з основних параметрів соціально-економічної політики держави. Потім їх реалізують у системі відповідних правових рішень.

Реформатори на чолі з Кучмою пішли іншим шляхом, шляхом послужливого забезпечення інтересів зарубіжних розпорядників та інтересів вітчизняної олігархії, що формується. Міжнародний капітал і місцева олігархія прагнуть надприбутків в Україні, закріплення свого привілейованого становища. Руйнація України, її науки, культури, економіки, організації управління, інфраструктури, сільського господарства, всіх життєзабезпечувальних народ систем — ціна за реформи Кучми.

Мимоволі замислюєшся, а чи не реалізується тут зловісно відомий план А. Даллеса, ідеолога «холодної війни» і засновника ЦРУ? Він писав: «Посіявши в Радянському Союзі хаос, ми непомітно підмінимо їхні цінності на фальшиві і змусимо їх у ці цінності повірити. Ми знайдемо своїх однодумців і союзників у самій Росії (тобто СРСР). Епізод за епізодом розігруватиметься грандіозна за своїм масштабом трагедія загибелі найнепокірнішого народу на Землі, остаточного, необоротного згасання його самосвідомості. З літератури й мистецтва ми, наприклад, поступово витруїмо їх соціальну сутність, відучимо художників, відіб'ємо у них бажання зображувати, досліджувати ті процеси, що відбуваються у глибинах народних мас. Література, кіно, театри — усе зображуватиме й прославлятиме найнижчі людські почуття. Ми всіляко підтримуватимемо та підніматимемо так званих художників, які почнуть насаджувати і втовкмачувати в людську свідомість культ сексу, насильства, садизму, зрадництва — одне слово, всілякої аморальності. В управлінні державою ми створимо хаос і безладдя. Ми будемо непомітно, але активно і постійно сприяти самодурству чиновників, хабарництву, безпринципності. Чесність і порядність висміюватимуть, і нікому вони не будуть потрібні, перетворяться на пережиток минулого. Хамство і нахабство, брехня й обман, пиятцво і наркоманія, тваринний страх одне перед одним, зрадництво, націоналізм, ворожнечу народів, і передусім ненависть до російського народу, — усе це ми вправно і непомітно культивуватимемо, все це розквітне махровим цвітом. І мало хто здогадуватиметься або навіть розумітиме, що відбувається. Але таких людей ми поставимо в безпорадне становище, перетворимо на посміховисько, знайдемо спосіб їх оббрехати та оголосити покидьками суспільства. Будемо опошлювати і знищувати основи моральності. Головну ставку завжди робитимемо на молодь. Почнемо розкладати, розбещувати, розпаскуджувати її». (Див.: Зінов'єв А. Русский эксперимент. — М.: Наш дім — Dage d'Homme, 1995; Глазьєв С. Геноцид. — М.: «Терра», 1998).

Озирніться довкола, громадяни—виборці!

Хіба ця програма А. Даллеса не реалізується в процесі так званих реформ?! Незалежно від того, свідомо чи несвідомо роблять це реформатори на чолі з Кучмою, але результати дуже близькі до цілей найзатятіших ворогів нашого народу. Попереду вибори. І попереду найтаємніше дійство демократії — таємне голосування. Зайди до кабіни, виборцю. Зроби свій вибір. Але аналіз реформ за останні вісім років, результати реформ і наміри реформаторів на чолі з Кучмою довести реформи до кінця свідчать про одне — це буде геноцид для нашого народу, знищення для нашого народу тих передумов, тих умов, без яких організація життя сучасного суспільства неможлива. Ось чому висновок може бути один: «Президент України той, хто готовий служити величезній більшості народу України, людині праці», а це означає **тільки не Кучма**, тільки не реформатор-демократ, які служать міжнародному капіталу і клану «своїх» олігархів, котрі ненаситно грабують свій народ.

Ідучи на вибори, необхідно усвідомлювати, що реформатори зробили кожного з нас заручником своїх реформ, рабами їхньої політики, їхньої програми, їхніх цілей.

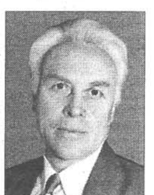
Проте ще В. Ленін казав, що раб, який не усвідомлює свого рабського становища і не бореться проти нього, — просто раб. Раб, який усвідомлює своє рабське становище і не бореться проти нього, — холуй і хам. А раб, який усвідомлює своє рабське становище і бореться проти нього, — революціонер.

У нинішньому українському суспільстві вибори — мирна форма революції. Народ, який бореться, непокірний і який вимагає, — усе може. Я закликаю всіх виборців висловити протест гаслом «Президент — тільки не Кучма, тільки не правий реформатор-демократ». У цьому сьогодні сенс суспільних змін на краще і реалізація суспільних очікувань.

У цьому квінтесенція, вузлик усієї політики та сподівань. Голоси правим грабіжникам-реформаторам — ганьба нації, образа справедливості та демократії.

У нас є з кого вибирати. В сучасних конкретних історичних умовах вивести Україну з кризи, з глухого кута реформ може тільки лівий кандидат у Президенти. Я голосуватиму за Петра Миколайовича Симоненка. Він не зрадив, не продав, не збагатився і не збагачується за рахунок трудящих, а в горі та бідах «перебудови» і «реформ» залишився з народом. Я вірю, що Петро Симоненко може зупинити безумство «реформ», знищення народу і почати відроджувати розорену «демократичною» контрреволюцією Україну. Він здатний поставити в центр політики інтереси людини праці.

Василь СІРЕНКО,
доктор юридичних наук, професор, член-кореспондент НАН України, академік Академії правових наук України, заслужений діяч науки і техніки України, народний депутат України, безпартійний.



демократії — таємне голосування. У нас 46 днів на роздуми



Хроніка. Факти. Події

✔ Київ

Пошуки шляхів двосторонніх відносин

Сьогодні розпочинається дводенна науково-практична конференція «50 років Китайської Народної Республіки: здобутки, проблеми, перспективи». У роботі конференції братимуть участь Прем'єр-міністр України Валерій Пустовойтенко, віце-прем'єр-міністр Володимир Семиноженко, міністр закордонних справ Борис Тарасюк, посол КНР в Україні Чжоу Сяопей, посли інших держав. Учасники мають проаналізувати здобутки внутрішньої та зовнішньої політики Китаю, визначити шляхи й методи подальшого розвитку взаємовигідних україно-китайських відносин.

Був віце-маршалек. На черзі — візит президента

Заступник Голови Верховної Ради України Віктор Медведчук зустрівся з віце-маршалеком Сенату Республіки Польща Тадеушем Жемиковським.

Віктор Медведчук відзначив, що підписання та ратифікація понад 100 двосторонніх угод і документів свідчать про активну співпрацю між двома державами. На його думку, слід враховувати досвід прорахунків, що мали місце, і сприяти створенню фундаменту, який забезпечив би розвиток співробітництва в усіх галузях.

Тадеуш Жемиковський підкреслив: завдяки частим зустрічам між депутатами та президентами у Польщі добре обізнані з труднощами, що їх має Україна. Він також повідомив, що під патронатом Польщі відкрилася кафедра польської мови у Київському університеті.

Україно-польські контакти тривають. У п'ятницю Україну відвідає з коротким робочим візитом президент Польщі Александр Квасневський.

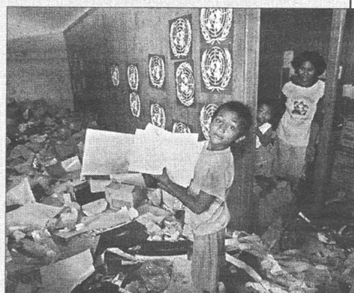
Національні інтереси передусім

Завершується візит до України Верховного комісара у справах національних меншин Організації з безпеки та співпраці в Європі Макса ван дер Стула. Свого часу він неабияк допоміг нашій державі у подоланні проблем, пов'язаних з поверненням кримських татар та інших депортованих народів. У грудні Макс ван дер Стул складає свої повноваження на цьому посту. Отож його нинішній приїзд до Києва можна назвати прощальним. Під час зустрічей Верховного комісара ОБСЄ з керівництвом Верховної Ради України, Президентом України Леонідом Кучмою і міністром закордонних справ Борисом Тарасюком передусім порушувалися питання захисту нацменшин у нашій країні.

✔ Ділі

Оонівці пішли вчасно

Штаб-квартиру місії ООН на Східному Тіморі розкрадано і спалено одразу після того, як звідти було евакуйовано весь персонал ООН і приблизно півтори тисячі східнотіморських біженців. Погром вчинено, хоча індонезійська армія, за угодами з ООН, зобов'язана була захищати й охороняти приміщення місії ООН. Як стало відомо, Джакарта має намір вивести свої війська зі Східного Тімору й туди мають увійти миротворці.



За матеріалами кореспондентів «ГУ» та зарубіжних інформагентств.

Фото АП.

Чи вдасться реалізувати перспективи?

А у нас є нафта й газ. А у вас?

(Початок на 1-й стор.).

Щодо україно-казахстанських економічних відносин, то вони відзначаються наявністю величезних перспектив для розвитку. З року в рік перспектив цих навіть більшає, бо з'являються й з'являються нові, а старі реалізуються досить повільно чи не реалізуються взагалі. Вже давно, наприклад, чекає на свою долю перспектива участі Казахстану в приватизації Лисичанського нафтопереробного заводу. Гарними ідеями є збільшення поставок казахстанської нафти в Україну чи переробки її на наших НПЗ, підвищення обсягів транзиту цієї нафти українською територією. До перспективних можна віднести й плани використання Казахстаном українських портів, включаючи навіть їхню оренду. Цікавою є можлива участь цієї держави у нашому знаменитому довгобуді Одеського нафтотерміналу. А Україна може бути в пригоді під час спорудження казахстансько-китайського трубопроводу... Список довжелезний. Словом, за останні роки сторони визначили стільки заманливих напрямів для співпраці, що їх вистачило б на кілька президентських візитів.

Водночас кількість реалізованих перспектив залишає бажати кращого. Скажімо, стабільно продовжують зменшуватися обсяги поставок казахстанської нафти —падає, відповідно, й загальний товарооборот між державами. Однією з причин є неврегульованість питання транспортування нафти територією братньої Росії. Численні апеляції до Москви поки що не допомогли. Щодо приватизації «Линосу», то щедра українська готовність продати хоч би й контрольний пакет акцій підприємства не викликає ажіотажу через загальновідомі проблеми заводу: хто



захоче купувати борги? Тепер виникла ідея «видати» Лисичанський НПЗ україно-російсько-казахстанському консорціуму. Це — з досить свіжих перспективних планів.

Але на те й існують офіційні візити, щоб здолати вперті перспективи й спонукати до їх реалізації. Усі вищезгадані питання, особливо нафтові, сказав кореспонденту "ГУ" перший секретар українського посольства в Казахстані Петро Пазенко, буде обговорено під час перебування Нурсултана Назарбаєва у Києві. Отож чекаймо на результати.

Анатолій **МАРЦИНОВСЬКИЙ.**

Фото Анатолія **БОВТА.**

Що чекає на нелегальних іммігрантів у Канаді

Міністр у справах імміграції Канади Елінор Кеплен заявила про необхідність переглянути імміграційне законодавство. «Кожний, хто перетинає канадський кордон — літаком, пароплавом, автомобілем чи навіть пішки, має право просити статусу біженця в Канаді, і його повинні вислухати», — стверджує вона.

Реакцію міністра у справах імміграції викликали результати недавнього опитування суспільної думки. 67% канадців визнали, що імміграційна політика часто утискує права чесних іммігрантів і допомагає контрабандистам. 26% погодилися, что «імміграційне законодавство цілком терпиме».

Елінор Кеплен налаштована щодо потенційних іммігрантів досить лояльно. «Ми бачимо надто багато молодих людей, які прибувають до Канади, сподіваючись отримати громадянство. І ми зобов'язані вислухати їх, чому вони вирішили так вчинити. Не має значення, хто вони — генії чи підозрювані у злочинах. Але ми не маємо права діяти поспіхом», — вважає вона. Пані Кеплен виступає за скасування статті закону про негайну депортацію іммігрантів, яких визнано нелегальними. На її думку, це суперечить міжнародному положенню про свободу і рівність прав людей. Елінор Кеплен пропонує шукати демократичніші шляхи стримування щорічного 25-тисячного потоку іммігрантів до країни.

Представник партії реформаторів Гаррі Ланн, однак, дотримується іншої думки. «Найкраще, що ми можемо зробити для нелегальних іммігрантів — відправляти їх додому без будь-якої затримки. Відмовляючись від цього, Канада тим самим відкриває двері для міжнародних контрабандистів», — заявив він.

Нині Канада, мабуть, ідеальна країна для нелегалів. Під час процесу щодо надання статусу біженця (який зазвичай триває кілька років) вони можуть користуватися всіма правами справжніх канадців, включаючи безоплатне медичне обслуговування і державні субсидії з безробіття.

У зв'язку з цим деякі політики обстоюють прийняття жорсткішого імміграційного законодавства, яке за останні шість років не зазнало жодних змін. Наприклад, пропоновано запровадити штрафні санкції: 25 років тюремного ув'язнення і конфіскація майна за нелегальне іммігрування до Канади.

Неоднозначну позицію канадців щодо цієї проблеми найкраще висловив генерал-губернатор провінції Британська Колумбія Аджал Досанх. Він заявив, що розуміє настрої відповідальних людей, які хотіли б вислати «нелегалів», не вислуховуючи їх. Однак, на його думку, це не розв'язання проблеми. «Ми маємо поводитися з людьми так, як хотіли б, щоб вони поводилися з нами за подібних обставин», — зазначив він.

Романа **ФЕДОСЄЄВА.**

Оттава.

Посередники «воюють», а сторони конфлікту домовляються

Із початком осені процес урегулювання застарілого карабахського конфлікту активізувався.

Нарешті «пробудилися» посередники. Міністр закордонних справ Росії Ігор Іванов і представник США у Мінській групі ОБСЄ Кері Кавано практично водночас відвідали Нагірний Карабах. Звісно, на словах дипломати намагалися демонструвати спільність підходів. Проте насправді суперечності між посередниками — Росією та США — посилюються.

Так, глава російського МЗС заявив, що Москва беззастережно підтримує територіальну цілісність Азербайджану. І Кремль, здається, виступає за те, щоб Баку відмовився прийняти запропоновану посередниками ідею так званої «спільної держави», коли Нагірний Карабах отримає більшу свободу.

У Вірменії цього чекали. В Єревані та Степанакерті розуміють, що тепер Росія стурбована проблемою збереження власної територіальної цілісності й тому не бажає створювати ризиковані міжнародні прецеденти з виходу територій зі складу єдиної держави.

Тим часом Вашингтон демонструє дедалі більше розуміння вимог вірменської сторони. Кері Кавано дав зрозуміти, що ідея «спільної держави», як і раніше, приваблива для американської дипломатії. Мало того, побувавши у Вірменії та Карабаху, відомий конгресмен Джеймс Роган відкрито заявив: США готові надавати допомогу народам, які борються за свободу й демократію, і не можна встановлювати такий мир, при якому зберігається залежність одного народу від іншого.

Але доки триває багатостороння дипломатична гра, президенти Вірменії та Азербайджану (які вже мали зустріч нещодавно) вирішили продовжити діалог. Їхня наступна зустріч має відбутися найближчим часом.

Армен **ХАНБАБЯН.**

Єреван.

Фаворити виборчої кампанії готові до бою

Центрвиборчком Грузії завершив реєстрацію політичних організацій та виборчих блоків, які візьмуть участь у парламентських виборах.

Фаворитами по праву вважаються правляча партія «Союз громадян Грузії», опозиційний «Батумський альянс» і Національно-демократична партія Грузії, яка поповнила свої лави представниками республіканської партії та руху бізнесменів. Саме ця трійка, за прогнозами, здатна подолати 7-відсотковий бар'єр.

Протягом найближчих двох тижнів Центрвиборчком також прийматиме заявки на реєстрацію від кандидатів у депутати за мажоритарними списками. Бої очікуються дуже серйозні. Наприклад, лише в Сапурталинському районі Тбілісі депутатський мандат виборюватимуть не менш як 7 партійних харизматичних лідерів.

Тамаз **ЛОМСАДЗЕ.**

Тбілісі.

Системний стиль СІ

«Шукай стабільність у невпинному розвитку!» — девіз колективу

Представляємо товариство з обмеженою відповідальністю «Систем Інтегрейшн» (СІ). Сфера його діяльності —системна інтеграція в сфері інформаційних технологій, реалізація корпоративних проектів. Має тісні партнерські зв'язки з багатьма українськими та зарубіжними фірмами. Головний партнер — один із лідерів ринку інформаційних технологій, всесвітньо відома компанія IBM зі штаб-квартирою у США. Офіс СІ — у Києві, на вулиці Шота Руставелі.

Оптимістичний приклад

Коли все в країні — і виробництво, і споживання, і населення — іде на спад, то рідкісні острови стабільності в цьому морі стихії, а тим паче ознаки стійкого зростання в конкретній, потрібній суспільству справі здатні посіяти сподівання, що не все втрачено. Один із таких оптимістичних прикладів — фірма «Систем Інтегрейшн».

Народилася вона року, з якого прийнято вести відлік початку наших економічних реформ — 1994-го. Підсумки цієї «першої п'ятирічки» — вочевидь. Усупереч їм фірма СІ, впевнено нарощуючи обсяги свого бізнесу, зайняла помітне місце на ринку інформаційних технологій. Так на практиці здійснюється девіз її колективу — «Шукай стабільність у невпинному розвитку!».

За ці роки зусиллями фахівців СІ багато офісів, банків, підприємств оснащено найновішими електронними системами. Вони дають змогу набагато підвищити ефективність процесів управління, позбутися рутини, уникнути помилок. Різко скорочується трудомісткість, вивільняються кошти для подальшого розвитку виробництва та інших цілей.

Комп'ютери, інформаційні технології у нас, як відомо, давно не новинка. Фірма СІ пропонує і впроваджує сучасну та ефективну форму їх використання — системну інтеграцію, тобто об'єднання в ціле всього технічного та електронного оснащення певного об'єкта, управління яким здійснюється з єдиного центру.

Багато хто з партнерів СІ та подібних фірм на ділі переконалися, що витрати на придбання та встановлення таких систем прекрасно виправдовують себе. Немає сенсу купувати різноманітну розрізнену техніку в багатьох постачальників. Ліпше мати справу з тими, хто здатний запровадити цілісну систему і забезпечити її надійну роботу.

Інтеграція на ділі

Минули часи академіка В. Глушкова, коли досягнення українських кібернетиків дивували світ. Але й тоді ми були попереду тільки в теорії, а в практичній комп'ютеризації незрівнянно відставали від країн Заходу. Тепер вони пішли ще далі. А нинішній стан нашої науки та електронної промисловості... (не варто продовжувати).

Але як бути з рожевою мрією про інтеграцію в Європу та світове економічне співтовариство? Без новітніх технологій, особливо електронних, залишається тільки мріяти. Вихід один — вдатися до допомоги, аж ніяк не безкорисної, цього співтовариства, поки не налагодиться все вдома. Досить непроста задачка! За неї і взялися такі фірми, як СІ. Вони здійснюють інтеграцію не на словах, а на ділі.

Англозвучна назва — «Систем Інтегрейшн» — зовсім не данина моді чи ознака відсутності патріотизму. З нею зручніше почуваєшся в середовищі світових компаній. Для СІ головна з них — IBM, що мережею своїх представництв охоплює всі континенти і наближається до річного обороту 100 млрд. доларів.

Співпрацюючи з нею та іншими зарубіжними партнерами, СІ допомогла вивести на сучасний рівень комплексні рішення в сфері фінансових операцій і платіжних систем Першого українського міжнародного банку, Приватбанку, банку «Аваль», Райффайзенбанку—Україна, банку «Фінанси та кредит». Одним з найбільших і найважливіших проектів, виконаних спільно з партнерами, було створення Процесінгового центру обробки пластикових карток — і локальних, і міжнародних систем VISA та EUROPAY.

Досить ефективні пропоновані фірмою комплексні рішення в сфері безпеки. Один із таких прикладів — розроблення та впровадження комплексного проекту на заводі «Хімфарм Дарниця», де працюють 1200 осіб. Система безпеки включає санкціонований доступ до інформаційних джерел, турнікети на прохідній, облік робочого часу кожного працюючого на підприємстві та багато іншого.

За нормами морального кодексу

Тут названо аж ніяк не всі проекти та послуги, що їх реалізує фірма у сфері електронних технологій. Її успіхи багато в чому обумовлено сміливим виходом на один із найскладніших і найрухоміших, але разом з тим і найперспективніших фронтів технічного поступу. На ньому, як то кажуть, нема чого робити без достатніх знань і високого професіоналізму. А також без згуртованості та цілеспрямованої енергії. Цим і відрізняється колектив СІ.

— У нас усі однодумці, — стверджує генеральний директор фірми Костянтин Ярич. — Жодного конфлікту, через який співробітникові довелося б піти, не було...

П'ять років тому, коли зусиллями передусім нинішнього президента фірми Олега Шевченка вона створювалася, було укладено моральний кодекс колективу. Головним його постулатом стала беззастережна відмова від спокуси заробити гроші будь-що, від пошуку обхідних шляхів для розв'язання питань — тільки відкритий, прозорий бізнес. Були в кодексі, звісно, й правила внутрішнього життя, впроваджувалася контрактна система тощо. Все це тепер — повсякденна норма.

Тоді, на старті, вони знімали звичайну квартиру. Тепер мають добре обладнаний багатокімнатний офіс. Працює в ньому лише 20 осіб. «Нас мало, та ми в тільняшках», —заявив з усмішкою один із менеджерів. Середній їхній вік 30 років, «найстаріше» керівництво: президентові 45 років, генеральному директорові — 35. Дехто пройшов підготовку в провідних світових компаніях, що спеціалізуються у сфері інформаційних технологій. У штаті немає перекладачів — багато хто володіє англійською та іншими іноземними мовами.



Чисельність працюючих у фірмі, як на малому підприємстві, але обсяг їхнього бізнесу перевершив навіть середнє. Настав час вступати до Українського союзу промисловців і підприємців, що й було зроблено. Яка мета?

— Такі об'єднання є в усіх країнах, — каже Костянтин Ярич. — Доцільність їх очевидна. Без координації та взаємної підтримки важко обійтися в жорстких умовах ринку, конкуренції.

Про ділові плани та задуми нині не прийнято поширюватися. Але вони, звісно, у СІ є. Успішне виконання їх — в інтересах усього суспільства.

Віктор ПЕТРАШКО.
Фото Юрія ВЕНГЕРЕША.

У номер

✔ Хмельницький

Дві медалі — в одні руки

На всеукраїнському святі пива, що нещодавно проходило в столиці, подільські сорти «Намісник» та «Лицар» отримали відповідно з рук міжнародної дегустаційної комісії золоту та срібну медалі. Щоби й інші сорти «дозрівали» до такої якості, у ВАТ «Хмельпиво», яке очолює Олександр Лисюк, незабаром почнуть монтувати ще одну імпортну високотехнологічну лінію. Тож буде у нас пива всякого. Тільки б ще були і кишені не порожні.

✔ Херсон

Було б що складувати...

Щорічно портовики Херсонського морського торговельного порту відвантажують 700—800 тисяч тонн зерна, а також значну кількість інших сипких вантажів. Однак роботу уповільнювала мала потужність елеваторів.

Нині в експлуатацію введено новий комплекс для зберігання й переробки зерна із спеціальним площинним елеватором, котрий дасть змогу складувати до 20 й більше тисяч тонн продукції.

✔ Донецьк

«Колишні», але ж наші

Спеціальний благодійний фонд допомоги колишнім робітникам створено на Донецькій залізниці. Обсяг необхідної допомоги 35 тисячам ветеранів праці та інвалідам становить близько 5,7 мільйона гривень на рік. Лише за півроку з часу створення фонду усі відомчі лікарні — а їх у залізниці 18 — одержали цукор, борошно, крупи, консерви, соки. Таку само продовольчу допомогу надано дитячим закладам. Майже кожен пенсіонер-залізничник також отримав продуктові набори, кількасот осіб підлікувалися в оздоровницях Миргорода. А в Дебальцевому, типовому «залізничному» місті, організовано безкоштовне щоденне харчування 100 ветеранів.

✔ Київ

Третє побачення «зірок»

Наступної суботи в Києві на НСК «Олімпійський» о 16.00 розпочнеться футбольний матч між київським «Динамо» і московським «Спартаком». Це не нинішні основні склади, а зіркові збірні уславлених клубів. Вони впродовж 1997 і 1998 років уже двічі зустрічалися між собою. Поки що нічия — по одній перемозі має кожен із суперників. Про те, кого закликали під свої знамена Валерій Лобановський та Микита Симонян, зможете дізнатися і подивитися захопливе дійство, завітавши на головний стадіон нашої країни.

***На знімку:** так було позаторік — перед матчем Микита Симонян і Станіслав Черчесов.*



Фото Юрія ВЕНГЕРЕША

Якість — європейська. Таку б і підтримку

Можна дивуватися наполегливості колективу «Агропереробки»

Вітчизняний стиль

Рівненське виробничо-торговельне підприємство «Агропереробка» — одне з наймолодших переробних підприємств області — з перших днів свого існування стрімко вийшло на ринок. Досить швидко завоювало прихильність покупців. Чим їх «купили»? Високою якістю виробів. Власне, тільки так можна вижити в умовах жорсткої конкуренції на ринку, який, до речі, заповнений не завжди доброякісними імпортними продуктами.

Новачки продумали все: від смакових якостей екологічно чистої продукції, привабливої і зручної упаковки — до прийнятних цін. І тепер вироби з маркою «Агропереробки» (а це кисломолочний продукт «Сніжок», молоко, сметана, паста шоколадна «Спред», сирки плавлені, йогурти, альбумінний лікувальний сир «Надури», бринза) мають великий попит серед жителів Рівненщини. А твердий сир «Чеддер» охоче купують і в інших областях України, а також у Росії. Залюбки беруть і продукцію заводу концентратів, де застосовують технологію швидкого уварювання плодово-ягідної маси у вакуумі.

Без жодних хімічних добавок концентрати широко застосовуються для виготовлення джемів, соків, у кондитерській промисловості. Їх охоче купують київська фірма «Алсед», Хмельницький завод концентратів, Луцький завод продтоварів, Рівненська та деякі інші кондитерські фабрики. Тут же виготовляють наповнювачі для йогуртів, що виграють за якістю порівняно з зарубіжними.

Одне слово, «Агропереробка» вигідно заявила про себе на ринку. Далося їй це нелегко, бо ж підводних рифів, що заважають новому підприємству повністю розкрити свій потенціал, чимало. І найперший — високий відсоток за користування банківськими кредитами, хоча держава обіцяла довести його розмір до європейського.

Підприємство виникло не на порожньому місці, а з тепличного господарства, будівництво якого через припинення фінансування так і не було завершене, занепадало. Ось тоді в Ольги Рудомської, жінки ділової й енергійної, і виникла ідея створити тут «Агропереробку». Потрібні були кошти. На банківські кредити придбали болгарську лінію для міні-молокозаводу, німецьку — для заводу концентратів. Привели в порядок всі інженерні комунікації. Одне слово, кожну копійку — в діло. Тож ВТП запрацювало, почало одержувати прибутки, більшість з яких нині іде на погашення кредитів та відсотків за них, які через економічну нестабільність у державі дедалі зростають. Тож можна тільки дивуватися наполегливості колективу «Агропереробки» та її керівника, які завдяки справді титанічним зусиллям не лише радують покупців смачною і вкрай необхідною продукцією, а й мають намір розширювати виробництво — на двох гектарах вести тепличне господарство.

А може, держава все-таки підтримає вітчизняного виробника?

Олександра ЮРКОВА.

Рівненська область.

Спорт



А «конячка» виявилася норовистою...

NK MARIBOR

Футбол. Ліга чемпіонів. Групові турніри. Перший тур.

Група А. «Байєр» (Німеччина) — «Лаціо» (Італія). 1:1. Нойвілл, 14 — Михайлович, 18.

«Динамо» (Україна, Київ) — «Марибор Пивоварня Лашко» (Словенія). 0:1 (0:0). Шимундза, 73.

«Динамо»: Шовковський, Герасименко (Коновалов, 70), Головко, Ващук, Дмитрулін, Каладзе, Косовський, Ребров, Гусін, Шацьких (Венглинський, 66), Кормильцев (Федоров, 60).

«Марибор»: Симеунович, Сешлар, Жидан, Карич, Шимундза (Филипович, 82), Чипі, Балаїч (Вугдалич, 64), Дюранович, Галич, Бозго (Прегель, 90), Шаркезі.

Попереджено Карича, 61, Шаркезі, 64.

Арбітр — Леслі Ірвайн; **асистенти** — Пітер Томпсон; Джон Філдінг (Північна Ірландія).

14 вересня. Київ. НСК «Олімпійський». 11 градусів. 30 000 глядачів.

Група В. «Фіорентина» (Італія) — «Арсенал» (Англія) — 0:0; АІК (Швеція) — «Барселона» (Іспанія) — 1:2.

Група С. «Боавішта» (Португалія) — «Русенборг» (Норвегія) — 0:3; «Фейєноорд» (Нідерланди) — «Боруссія» (Німеччина, Дортмунд) — 1:1.

Група D. «Манчестер Юнайтед» (Англія) — «Кроація» (Хорватія) — 0:0; «Олімпік» (Франція, Марсель) — «Штурм» (Австрія) — 2:0.

Господарі на старті цих змагань, як бачимо, почувалися, мов не у власній тарілці. Лише марсельці порадували домашньою перемогою. Можна поспівчувати «Боавішті», яка в рідних стінах зазнала нищівної поразки від холоднокровних футбольних вікінгів із Норвегії. Поки що, на жаль, немає підстав для радості і в нас...

Гра київських динамівців чимось нагадувала сізіфову працю. Практично протягом усього ігрового часу господарі поля, мов той міфічний страждалець, котили м'яча під гору, маю на увазі — до воріт суперника. Але щоразу, не досягши вершини, скочувалися на свої позиції.

«Темна конячка», як охрестили словенську команду, виявилася норовистою. Гості доволі успішно нейтралізували вістря списа динамівської атаки —Реброва і Шацьких.

У першому таймі, якщо не помиляюся, динамівці не створили жодного небезпечного моменту. Але навіть язик не повертається сказати, що вони не бажали цього. Навпаки — всі діяли з повною віддачею. Однак наразилися на непробивну скелю.



Тим часом гості кілька разів потурбували Шовковського. А після перерви динамівці трохи додали в русі. І це створило ще більшу ілюзію їхньої переваги. Однак кадрові проблеми в півзахисті не сприяли грі українського чемпіона. Колективною її за великим рахунком назвати було важко.

А гості добилися свого. На перший погляд гол вийшов з нічого. Однак то — хибна думка. Активний протягом зустрічі Бозго точним пасом вивів на ударну позицію Шимундзу. І той, маючи простір, спокійно і точно пробив у дальній кут.

Наприкінці кияни штурмували ворота суперника, були близькі до успіху. Але то був, на жаль, не їхній вечір.

— Ми дуже щасливі, що здолали таку імениту команду. Готувалися до зустрічі з нею ретельно, — сказав наставник гостей Боян Прашникар. — Наша тактика виявилася ефективною. Завдяки цьому отримали три очки на старті. Що може бути краще?

— І чого чекаєте від цього турніру в цілому?

— Уся боротьба ще попереду. Спокушатися першим вдалим кроком не збираємося. Будемо максимально зібрані, постараємося і в подальших виступах розвивати успіх...

Динамівців на прес-конференції представляв Олексій Михайличенко:

— На нашу гру негативно вплинула відсутність через травми чотирьох провідних гравців півзахисту. А нападаючий Шацьких провів лише три тренувальні дні після тривалої паузи. Все це і зумовило проблеми. Так, наші гравці сьогодні мали непереконливий вигляд. Утім, не збираюся виправдуватися: гра в нас цього разу справді не вийшла в багатьох аспектах. Але трагедії не робитимемо. В майбутнє дивимося не без оптимізму. Адже подібну ситуацію вже переживали.

— У такому самому складі гратимете і в Римі проти «Лаціо» наступної середи?

— Про це казати ще зарано. Але глобальних змін не очікується. Необхідно реалізовувати внутрішні резерви...

Віктор БРАНИЦЬКИЙ.

На знімку: у боротьбі за м'яч Максим Шацьких (ліворуч) і Маринко Галич.

Фото Юрія ВЕНГЕРЕША.

14.08.1999 року пішов із життя відомий український архітектор, митець-графік, ветеран Українського товариства охорони пам'ятників історії, культури та історичного середовища, ветеран праці, офіцер, учасник бойових дій Великої Вітчизняної війни, нагороджений бойовими орденами та медалями,

Лев Васильович СІНЬКЕВИЧ.

Пам'ять про Льва Сінькевича вічно житиме в його творах.

Рада ветеранів Шевченківського району м. Києва,
Українське товариство охорони пам'ятників історії, культури та історичного середовища,
Спілка архітекторів України,
Спілка художників України,
Зональний науково-дослідний інститут експериментального будівництва.

Редактор номера Олександр БІЛИК.
Перший заступник головного редактора Анатолій ГОРЛОВ.
Редколегія: Олександр БІЛИК, Леонід БРОВЧЕНКО, Віталій ЖЕЖЕРА, Володимир КРАСНОДЕМСЬКИЙ, Світлана ПИСАРЕНКО, Анатолій СОЛОНСЬКИЙ, Віталій СУДДЯ.
Головний редактор Сергій ПРАВДЕНКО.

◊ За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
◊ Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
◊ За точність викладених фактів відповідальність несе автор.
◊ Рукописів не повертаємо.
◊ Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955. Загальний тираж 236694.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50

Зам. 0311171.
1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Голос України
Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса ВР України: 252019, м. Київ-19, вул. М. Грушевського, 5.
Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.
☎ ТЕЛЕФОНИ: для довідок —441-88-23; телефакс —224-72-54; відділ реклами —441-89-34, 441-89-44; телефакс —449-85-62.
E-mail: sekret@golos.relc.com

Засновник і видавець – Верховна Рада України